

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1127/2015
24.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног П.Ђ., због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног П.Ђ., адвоката Ж.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 805/11 од 24.03.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 948/15 од 02.09.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 24.12.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 805/11 од 24.03.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 948/15 од 02.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К 805/11 од 24.03.2015. године, окривљени П.Ђ., оглашен је кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, па му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да на име паушала плати суду износ од 10.000,00 динара, а да оштећеном М.Ј. на име трошкова поступка исплати новчани износ од 96.088,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан да оштећеном на име имовинско-правног захтева исплати новчани износ од 562.494,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени за износ виши од досуђеног упућен на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 948/15 од 02.09.2015. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног првостепена пресуда

је преиначена само у погледу одлуке о кривичној санкцији тако што је другостепени суд окривљеном за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од шест месеци и истовремено одредио да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године не учини ново кривично дело, а усвајањем жалбе пуномоћника оштећеног првостепена пресуда је преиначена у делу одлуке о имовинскоправном захтеву, тако што је окривљени обавезан да оштећеном на име имовинскоправног захтева исплати износ од 6.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са каматом на тај износ у висини коју прописује Европска централна банка, почев од 01.07.2009. године па до коначне исплате, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против ових пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног П.Ђ., адвокат Ж.М., због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд обе нижестепене пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело или да наведене пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљеног налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног П.Ђ., у захтев за заштиту законитости истиче да је првостепени суд у изреци пресуде додао формулацију да је окривљени „поступао у намери да себи прибави противправну имовинску корист“, чиме је додао законско обележје кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, које није било обухваћено диспозитивом оптужног акта, па је првостепени суд поступајући на наведени начин прекорачио оптужбу и тиме учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Ово стога, јер је у диспозитиву оптужног акта надлежног јавног тужиоца означено да је окривљени лажним приказивањем чињенице да може да изврши набавку аутомобила за оштећеног М.Л., истог довео у заблуду и навео га да му на штету своје имовине преда износ од 6.000 евра, као и да је у том износу предузетим преварним радњама прибавио себи противправну имовинску корист.

Следствено изнетом, из саме радње описане у изреци првостепене пресуде – навођење оштећеног лажним приказивањем чињеница да му на штету своје имовине преда износ од 6.000 евра, произилази и намера прибављања за себе противправне имовинске користи, па самим тим првостепени суд уношењем у изреку пресуде формулације да је окривљени „поступао у намери да себи прибави противправну имовинску корист“, није прекорачио оптужбу на штету окривљеног, а посебно када се има у виду да је у трећем ставу на другој страни образложења оптужнице Основног јавног тужиоца у Крушевцу Кт 874/09 од 21.06.2011. године, стављено на терет да је окривљени поступао у намери да себи прибави противправну имовинску корист.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног правноснажну пресуду неосновано побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 439. став 1. тачка 9) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и то да се у конкретном случају ради о грађанскоправном односу, а не о кривичном делу, јер, према ставу браниоца, код окривљеног није постојала намера прибављања противправне имовинске користи имајући у виду да је окривљени поступајући у складу са преузетом обавезом у оквиру пословодства по налогу, купио предметно путничко возило у СР Немачкој, које му је посредством интернета оштећени показао, па је следствено томе правноснажном пресудом којом је окривљени оглашен кривим за наведено кривично дело, на његову штету повређен Кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Ово стога, јер су у изреци првостепене пресуде назначене све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, пошто је окривљени у намери да себи прибави противправну имовинску корист лажним приказивањем чињеница довео у заблуду оштећеног М.Л., да му на штету своје имовине преда девизни новац у износу од 6.000 евра, при чему је поступао са директним умишљајем.

Из изнетог произлази да нижестепени судови нису на штету окривљеног П.Ђ., повредили кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, у питању да ли је дело за које је окривљени оглашен кривим кривично дело, па је захтев браниоца окривљеног у односу на ову повреду закона оцењен као неоснован. У вези са тим, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног свој став да дело за које је окривљени оглашен кривим, није кривично дело, већ грађанскоправни однос, заснива на својим чињеничним закључцима који су другачији од оних утврђених побијаним пресудама и сопственој верзији критичног догађаја различитој од оне описаној у изреци правноснажне пресуде, што је у домену утврђеног чињеничног стања које не може бити предмет испитивања по овом ванредном правном леку.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи и то да је другостепени суд преиначио првостепену одлуку у погледу имовинскоправног захтева досуђујући

оштећеном на име истог износ од 6.000 евра у динарској противвредности, што је више од висине противправно прибављене имовинске користи означене у изреци првостепене пресуде, чиме је тај суд прекорачио своја овлашћења која има по закону, којим наводима се, по оцени овога суда, правноснажна пресуда побија због повреде Закона из члана 441. став 3. ЗКП.

Изнете наводе Врховни касациони суд оцењује као неосноване, с обзиром на то да је правноснажном пресудом утврђено да је окривљени извршењем кривичног дела прибавио себи противправну имовинску корист у износу од 6.000 евра у ком износу је оштећеном причињена штета и да је оштећени у току поступка поставио имовинскоправни захтев и определио његову висину, то је другостепени суд, пошто су претходно проверене све околности које су од значаја за утврђивање имовинскоправног захтева, био овлашћен да исти досуди оштећеном у целини применом члана 258. став 4. ЗКП, тако што је окривљеног обавезао да оштећеном на име имовинскоправног захтева исплати износ од 6.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са каматом на тај износ почев од 01.07.2009. године па до коначне исплате, па су неосновани наводи захтева браниоца окривљеног да је другостепени суд одлуком о досуђеном имовинскоправном захтеву прекорачио своја овлашћења која има по закону.

Из изнетих разлога, захтев браниоца окривљеног у односу на повреду Закона из члана 441. став 3. ЗКП је оцењен као неоснован.

Имајући у виду напред наведено, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**